

A LONG-TERM RELATIONSHIP

ความสัมพันธ์อายุ 10 ปี
ของปราบดา หยุ่น
กับโนริฮิโกะ โยชิโอกะ
ผู้อำนวยการบริหาร
เจแปนฟาวนิเตชั่น
กรุงเทพฯ

In Conversation with

เรื่อง: สลิลลา มหันต์เชิดชูวงศ์ ภาพ: พิชญา สุจริตสารัตถ์

บทสนทนาสานสัมพันธ์ไทย-ญี่ปุ่น กับบุคคลน่าสนใจสัญชาติไทยบัง
ญี่ปุ่นบ้าง ที่กำลังเคลื่อนไหวในการคิดป่วนวัฒนธรรมร่วมสมัย

A LONG-TERM RELATIONSHIP

มิตรภาพที่ยาวนานเพราะศิลปะ
ของนักเขียนไทย ปราบดา หยุ่น
กับโนริฮิโกะ โยชิโอกะ
ผู้อำนวยการบริหารเจแปนฟาวนิเตชั่น กรุงเทพฯ

สิบกว่าปีก่อน คุณสองคนรู้จักกันยังงี้

โยชิโอกะ: สิบกว่าปีก่อน ปราบดาอาจจะจำไม่ได้ แต่
ผมจำได้แม่นมาก ปี 1999 ตอนนั้นผมเพิ่งมาทำงานที่
เมืองไทย อายุแค่ 25 พูดอังกฤษไม่ได้ พูดไทยไม่ได้ และ
ผมก็ยังไม่มียี่เพื่อน สิ่งที่ผมทำทุกเช้าวันเสาร์อาทิตย์คือ
การฝึกภาษาอังกฤษ ผมอ่านหนังสือพิมพ์บางกอกโพสต์
และเนชั่นวันละ 3 ชั่วโมง ผมอ่านเจอคอลัมน์ของปราบดา
รู้แค่ว่าเขาเป็นนักวิจารณ์ที่ชอบดูหนังญี่ปุ่น ผมตัด
คอลัมน์ของเขาในหนังสือพิมพ์มาเก็บไว้อย่างที่เคยคนยุคนั้น
ทำกัน หลังจากนั้นผมมีโอกาสคุยกับผู้กำกับหนัง
พิมพ์กา ไตวิระ ในเทศกาลหนังครั้งหนึ่ง เธอพูดถึง
ปราบดาให้ฟัง ผมอยากรู้จักเขา พิมพ์กาเลยนัดผม
กับปราบดาไปกินข้าวเย็นด้วยกันวันหนึ่งที่แถว

ถนนพระอาทิตย์ ผมก็เลยแนะนำตัวว่าผมเป็นที่มงานของเจแปนฟาวนด์ชั่น กรุงเทพฯ บลาๆ หลังจากวันนั้นเราก็มารู้จักกันที่ถนนพระอาทิตย์บ่อยๆ (หัวเราะ)

หลังจากนั้นคุณก็เป็นเพื่อนกันเลยหรอ

ปราบดา: ผมคิดว่าเรามาเป็นเพื่อนกันจริงๆ เพราะงานนะ ไม่ใช่แค่การนัดเจอกัน หลังจากที่ผมกลับจากเรียนที่นิวยอร์กมาไทย เกณฑ์ทหารเสร็จเรียบร้อยแล้ว ผมก็มักจะไปงานฉายหนังของเจแปนฟาวนด์ชั่นบ่อยครั้ง หลังจากนั้นเราก็มารู้จักกันด้วยดี เขาชวนผมไปออกแบบโปสเตอร์ให้งานของเจแปนฟาวนด์ชั่น

โยชิโอะ: มีเรื่องหนึ่งที่ผมจำได้คือปราบดา มาร่วม

งานเสวนานักเขียนชาวญี่ปุ่น Kenji Miyazawa ผมตกใจที่ปราบดาเขามาร่วมงานเล็กๆ แบบนี้ เพราะมันเฉพาะทางมาก

ช่วง 2 ปีแรกที่มาอยู่ไทย ผลงานที่คุณโยชิโอะจะทำในองค์กรเจแปนฟาวนด์ชั่น กรุงเทพฯ (JFBKK) มีอะไรบ้าง

โยชิโอะ: ปีแรกผมยังทำอะไรไม่ได้มาก เพราะต้องเรียนภาษาทุกสัปดาห์ โชคดีที่ผมชอบดูหนัง และแต่ละปีมีหนังไทยออกมาราว 10 เรื่อง มันง่ายสำหรับผมที่จะติดตาม และมันทำให้ผมได้เรียนทั้งสองภาษาเป็นเรื่องแปลกในตอนนั้นที่มีคนญี่ปุ่นดูหนังไทยเยอะแบบผม ตำแหน่งของผมตอนนั้นคือผู้ช่วย 2 ปีแรกผมร่วมงานกับการสร้างเครือข่ายให้องค์กรและหาไอเดีย ปี 2001 - 2002 เราเริ่มมีอีเวนต์มากขึ้น งานที่พูดได้ว่าผมเป็นคนริเริ่มจัดคืองานแสดงของ Dumb Type กลุ่มศิลปินที่สร้างงานร่วมสมัยหลายรูปแบบ มีเพื่อนศิลปินไทยมาดูเยอะมาก

ปราบดา: ตอนนั้นคนในวงการศิลปะกรุงเทพฯ รู้สึกว่าเจแปนฟาวนด์ชั่นแอ็กทีฟมาก โยชิโอะเชิญพวกเราไปมีส่วนร่วมในงาน และนำเสนอศิลปินญี่ปุ่นให้คนไทยรู้จักหลายคน หลายกลุ่ม มักชวนนักเขียนและคนในวงการหนังมากินข้าวทำความรู้จักกันบ่อยครั้ง

ถามปราบดา แล้วทำไมคุณถึงเอาโยชิโอะมาเป็นแรงบันดาลใจในการเขียนตัวละครเอกในหนัง Last Life in the Universe

ปราบดา: ผมจำไม่ได้แล้วว่าทำไม อาจเพราะตอนนั้นการไปญี่ปุ่นยังเป็นเรื่องยากของคนไทย ทำวีซ่าก็ยาก ช่วงนั้นผมอยากจะไปทำงานบางอย่างที่ญี่ปุ่น ผมก็ต้องทำตัวให้ใกล้ชิดกับญี่ปุ่นมากที่สุด ด้วยการไปดูหนังที่เจแปนฟาวนด์ชั่นจัดฉาย ไปห้องสมุดที่นั่นจนคุ้นเคย หลังจากเรารู้จักกันประมาณ 1 ปี เป็นเอก รัตนเรือง (ผู้กำกับ) ก็เริ่มขอให้ผมเขียนสคริปต์หนังที่มีตัวเอกเป็นคนญี่ปุ่น ซึ่งโยชิโอะเป็นคนญี่ปุ่นที่มาอยู่กรุงเทพฯ คนเดียวที่ผมรู้จักตอนนั้น ผมเขียนโดยใช้รายละเอียดบางส่วนจากชีวิตจริงของเขา แต่ไม่ใช่ทั้งหมด เพื่อให้เหตุผลว่าทำไมตัวละครนี้ถึงต้องมาทำงานที่ไทย และทำไมถึงมาเจอผู้หญิงไทยสองคนนี้

หนังเรื่องนี้พัฒนาความสัมพันธ์ของคุณสองคนในแง่ไหน อย่างไร

โยชิโอะ: ผมรู้สึกถึงความสมจริงของหนัง ทั้งการกำกับของเป็นเอกและการแสดงของอาซาโนะ ทั้งบรรยากาศและอารมณ์ ผมรู้สึกตกใจที่เขาทำหนังออกมาได้แบบนี้ หลังจากนั้นปราบดาที่ชวนผมแปลหนังสือ Last Life in the Universe (เรื่องรัก น้อยนิด มหาศาล) เป็นภาษาญี่ปุ่น

ปราบดา: หนังเรื่องนี้เป็นตัวแปรสำคัญที่พาผมไปญี่ปุ่น พอหนังถูกฉายที่นั่น เขาก็เชิญที่มงาน เป็นเอก ผม

คริสโตเฟอร์ ดอยล์ ไปโปรโมตหนัง และหนังสือของผม ก็ถูกแปลเป็นภาษาญี่ปุ่น ผมจึงถูกจดจำโดยสื่อญี่ปุ่น ต่อมาก็มีคนชวนผมไปทำงานอื่น เช่น หนังสือ ‘เขียนถึงญี่ปุ่น’ เป็นการรวมคอลัมน์ที่ผมเขียนให้นิตยสารญี่ปุ่น ผมได้เขียนหลายคอลัมน์ในตอนนี้ อันนี้เป็นหนึ่งในคอลัมน์ของผมที่โยชิโอะกะเป็นคนแปลให้ หลังจากนั้นก็ถูกชวนจากทางสำนักพิมพ์ให้ไปร่วมอีเวนต์ นิทรรศการ พูดได้ว่าหนังเรื่องนี้เป็นประตูปาผมไปสู่วงการศิลป-วัฒนธรรมร่วมสมัยของญี่ปุ่น

ถามปรabda ทำไปถึงกระหายที่จะพาตัวเองไปอยู่ในวงการศิลปวัฒนธรรมญี่ปุ่น

ปรabda: ผมเริ่มสนใจวัฒนธรรมญี่ปุ่นตอนเรียนศิลปะที่มหาวิทยาลัย พยายามศึกษาวัฒนธรรมญี่ปุ่นที่ไม่ใช่จากมุมมองของคนอเมริกัน ตอนเรียนอยู่ปี 2 ผมก็ไปเรียนภาษาที่ญี่ปุ่นช่วงซัมเมอร์ ผมมีเพื่อนชาวญี่ปุ่นเยอะในอเมริกา เลยเป็นเรื่องธรรมชาติที่จะมีส่วนร่วมับวัฒนธรรมญี่ปุ่น นั่นเป็นเหตุผลว่าทำไมตอนผมกลับกรุงเทพฯ ผมถึงยังอยากอยู่กับอาหาร คน วัฒนธรรมญี่ปุ่น มันเริ่มต้นจากการที่ผมสนใจวัฒนธรรมและอยากไปทำงานที่นั่นหลังเรียนจบ

ครั้งสุดท้ายที่คุณไปญี่ปุ่นคือเมื่อไหร่ มีอะไรที่เปลี่ยนไปไหม

ปรabda: ธันวาคมปีก่อน ผมว่าญี่ปุ่นเป็นมิตรกับคนไทยมากขึ้น เพราะความง่ายในการไปญี่ปุ่นและโซเชียลเน็ตเวิร์ก คนส่วนใหญ่เริ่มจดจำนักท่องเที่ยวไทย ร้านอาหารหรือช้อปปิ้งมอลล์เริ่มมีภาษาไทย แต่ถ้ามองในมุมของคนวงการสร้างสรรค์ไทย ผมว่าสิ่งนี้ทำให้เราได้รับข้อมูลจากญี่ปุ่นเร็วมาก ซึ่งเป็นข้อดี คนไทยเลยมีมาตรฐานในการทำงานศิลปะสูงกว่าเมื่อก่อน เพราะเราเห็นงานของกราฟิกดีไซเนอร์และศิลปินญี่ปุ่นได้ทันทีเวลามีสิ่งใหม่ออกมา ก่อนหน้านี้เราอาจจะช้ากว่าเขาสัก 5 ปี เพราะรอกระแสจากญี่ปุ่นไปดังที่อเมริกา มาอังกฤษ มาไทย แต่ตอนนี้กระแสทั้งหมดเกิดขึ้นพร้อมกันทั่วโลก มันดีกับคนที่สนใจศิลปวัฒนธรรมเพราะเราสามารถติดตามทุกอย่างได้พร้อมกับคนอื่นทั่วโลก และผมก็เห็นคุณภาพงานของคนไทยพัฒนาขึ้นมากในช่วง 10 ปีหลัง

คุณสองคนมองความสัมพันธ์ทางการทูต 130 ปี ไทย-ญี่ปุ่นยังไ

โยชิโอะกะ: หลังจากช่วงสงคราม เราก็มีความสัมพันธ์

“การที่โยชิโอะกะมาที่นี่และพบกับคนในวงการศิลปะในไทยที่ทำงานจริงๆ เขาก็จะได้รู้จักกับวัฒนธรรมไทยร่วมสมัยจริงๆ ผมคิดว่าวิธีนี้เป็นทางที่เราจะเข้าใจกันได้ลึกซึ้ง ไม่ใช่แค่ในมุมมองของนักท่องเที่ยว”

อันดีต่อกัน ไม่ใช่แค่เรื่องวัฒนธรรม แต่ในเรื่องธุรกิจด้วย ะยะหลังมีคนไทยไปญี่ปุ่นมากขึ้น ผมประหลาดใจที่มีร้านอาหารญี่ปุ่นและวัฒนธรรมญี่ปุ่นในไทยเยอะ อาจเพราะยุค 90 วัฒนธรรมป๊อปของญี่ปุ่นเป็นที่นิยมในไทย ตอนนั้นวัยรุ่นคลั่งศิลปินญี่ปุ่น ตอนนั้นคนยุคนั้นกลายเป็นคนอายุ 30 หมายความว่าพวกเขาเริ่มเป็นผู้ใหญ่ มีเงินต้องใช้จ่ายของตัวเอง เลยเอามาใช้กับการไปท่องเที่ยวและกินอาหาร แต่อีก 10 ปีข้างหน้าคนรุ่นใหม่นี้อาจจะไม่สนใจญี่ปุ่น สถานการณ์ก็อาจจะไม่เป็นอย่างนี้

ปราบดา: แต่ผมคิดว่าวัฒนธรรมญี่ปุ่นโดยทั่วไป ไม่นับศิลปะ มันกลายเป็นเรื่องธรรมดาของคนไทยไปแล้ว เพราะเราคุ้นเคยกับมัน การที่บอกว่าวัฒนธรรมญี่ปุ่นไม่เป็นที่นิยมอีกแล้วน่าจะหมายถึงเทคโนโลยีร่วมสมัยหรือสิ่งที่ผู้คนได้ยิน เราไม่ได้ยินชื่อนักดนตรีหรือนักร้องญี่ปุ่นอีกแล้ว แต่ยุค 90 เราจะได้ยินชื่อพวกเขาเยอะมาก เป็นเพราะพวกเขาดังในอเมริกาและส่วนอื่นๆ ในเอเชีย คนไทยรับความนิยมมาจากต่างประเทศ แต่ญี่ปุ่นก็มีจุดแข็งที่ผมคิดว่าเปลี่ยนแปลงไม่ได้ อย่างเช่นการเดินทางยังใจคนก็ชอบไปเที่ยวโต โอซาก้า โตเกียว มีบางอย่างในวัฒนธรรมญี่ปุ่นที่แข็งแกร่งมากและเราไม่สามารถเปลี่ยนบางสิ่งเหล่านี้

ถาโยชิโอะกะ ในฐานะที่กลับมาทำงานเชื่อมต่อระหว่างสองวัฒนธรรมร่วมสมัยอีกครั้ง คุณมองเห็นโอกาสอย่างไร

โยชิโอะกะ: คนญี่ปุ่นมองเห็นคนไทย และอยากได้คนไทยไปทำงานด้วยมากขึ้น เพราะจำนวนคนไทยในญี่ปุ่นมากขึ้น และคนไทยที่ไปญี่ปุ่นก็มีภาพลักษณ์ที่ดี เมืองต่างๆ ก็ต้องการคนไทย ที่ผ่านมามีพวกเขาพยายามเชิญสื่อมวลชนไปเมืองพวกเขา มันเกิดการเชื่อมโยงในลักษณะนี้

ปราบดา: ผมคิดว่าสิ่งสำคัญคือเราต้องทำงานกับคนที่ถูกต้อง ถ้าคุณมีความคิดแบบนักท่องเที่ยว คุณอาจจะทำงานกับคนที่พยายามขายภาพลักษณ์แบบที่เป็นการเหมารวม แต่ถ้าคุณทำงานกับคนที่รู้จักวงการนั้นอย่างดี เช่น ต้ม-วิศุทธิ์ พรนิมิตร งานของเขาถูกนำเสนอผ่านสิ่งที่เหมาะสม เช่น ศิลปินหรือบริษัทที่ตั้งในญี่ปุ่น ไม่ใช่สินค้าที่เป็นอาหารไทยหรืออะไรแบบนั้น วิธีนี้จะทำให้วิศุทธิ์ทะลุเข้าไปอยู่ในวัฒนธรรมญี่ปุ่นจริงๆ ได้ จนบางคนไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเขาเป็นคนไทย เหมือนกับการที่โยชิโอะกะมาที่นี่และพบกับคนในวงการศิลปะในไทยที่ทำงานจริงๆ เขาก็จะได้รู้จักกับวัฒนธรรมไทยร่วมสมัยจริงๆ ผมคิดว่า

วิธีนี้เป็นทางที่เราจะเข้าใจกันได้ลึกซึ้ง ไม่ใช่แค่ในมุมมองของนักท่องเที่ยว ผมคิดว่าฝั่งญี่ปุ่นเองก็จำเป็นต้องมีคนญี่ปุ่นที่กระหายจะร่วมงานกับคนต่างชาติ

โยชิโอะกะ: สิ่งหนึ่งที่ผมอยากเรียนรู้ในอีก 2 - 3 ปีข้างหน้า ผมอยากหาวัฒนธรรมเฉพาะของญี่ปุ่นในไทย ถ้ามีคนไทยชอบวัฒนธรรมญี่ปุ่น แล้วเสปมันอย่างสุดโต่งและทำให้เกิดเป็นวัฒนธรรมญี่ปุ่นแบบใหม่ในไทย

สุดท้าย คุณสองคนอยากถามอะไรซึ่งกันและกัน คนละหนึ่งคำถาม

ปราบดา: สถานที่ในกรุงเทพฯ ที่คุณชอบที่สุดคือที่ไหน

โยชิโอะกะ: สถานที่ที่ผมชอบคือห้างสรรพสินค้าในเมืองอย่างเดอะมอลล์ บางกะปิ ผมชอบความเป็นท้องถิ่นที่นั่น คนญี่ปุ่นส่วนใหญ่ชอบมาหาความเป็นท้องถิ่นด้วยการกินสตรีทฟู้ด แต่ผมรู้สึกว่าความเป็นท้องถิ่นอยู่ที่ห้างพวกนี้มากกว่า มากรุงเทพฯ ครั้งนี้ก็เหมือนเดิม แต่ที่ต่างไปคือคราวก่อนผมโสด คราวนี้ผมมาพร้อมกับครอบครัว ดังนั้นผมเลยเริ่มหันมาสนใจสวนสาธารณะในไทยมากขึ้น อย่างสวนเบญจกิติ สวนลุมพินี โดยเฉพาะในช่วงฤดูหนาว

ถามกลับบ้าง ช่วง 10 ปีหลัง คุณคิดว่าวัฒนธรรมญี่ปุ่นเหมือนเดิมหรือเปลี่ยนแปลงไปไหม

ปราบดา: ผมยังคงสนใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น เพราะแต่ละปีผมไปญี่ปุ่นบ่อย รู้จักคนมากขึ้น ผมคิดว่าความสงสัยใคร่รู้ตั้งต้นของผมหายไปแล้ว ตอนที่ผมยังไม่รู้ภาษาญี่ปุ่นเท่าไรนักผมก็ตื่นเต้นและอยากไปที่ใหม่ๆ ในญี่ปุ่น แต่ตอนนี้ผมไม่ได้อยากรู้เรื่องลึกลับของวัฒนธรรมญี่ปุ่น ผมรู้สึกว่าเพื่อนที่ญี่ปุ่นก็เหมือนกับเพื่อนคนไทยของผม รู้สึกว่ามันกลายเป็นบ้านของผม เวลาผมไปที่นั่นสมัยก่อนผมต้องไปแยกชิญยาทุกครั้ง แต่ตอนนี้เวลาไปมันไม่มีเหตุผลที่ผมจะไปแยกชิญยา และไม่มีเหตุผลที่ผมจะต้องไปชินจูกัน ผมแค่ไปเจอเพื่อนที่ผมชอบ ไปอีเวนตที่ที่น่าสนใจ ไปเจอคนในสาขาเดียวกันที่ผมสนใจ มันไม่ใช่เรื่องประเทศญี่ปุ่นอีกต่อไป แต่มันกลายเป็นเรื่องของคนและกิจกรรมที่ทำให้ผมอยากไปญี่ปุ่นมากกว่า

โยชิโอะกะ: นี่คือเหตุผลที่ทำไม เจแปนฟาวนด์ชั่น กรุงเทพฯ (JFBKK) ถึงทำเรื่องแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมทำโมมองค์ทางวัฒนธรรมถึงพยายามทำโปรเจกต์เพราะพวกเขาอยากทำให้คนรู้จักวัฒนธรรมญี่ปุ่นมากขึ้นผ่านการอยากรู้ของเขาเอง โปรเจกต์ของเราเลยทำแบบเล็กๆ เพราะอยากให้เกิดการเชื่อมต่อระหว่างตัวบุคคล เราพยายามสร้างเครือข่าย เชิญศิลปินไทยไปทีไนน์ และเชิญศิลปินญี่ปุ่นมาที่นี่ ผมคิดว่าคำตอบของปราบดาเป็นคำตอบสุดท้ายที่ดีนะ (ยิ้ม)

๓

JF THEATRE

รอบฉายประจำเดือนเมษายน 2560 เดือนแห่งโทรา-ซัง ภาพยนตร์ชุดคลาสสิกของญี่ปุ่นที่สร้างติดต่อกันยาวนานที่สุดถึง 48 ตอน ชมการแสดงของคิโยชิ อิทธิมิ ในบทบาทของเชลล์แมนหนุ่มที่ผจญเรื่องรัก สุข เศร้า ขบขัน และอบอุ่นใจ จนใครๆ ก็ต้องหลงรักหนุ่มเชลล์แมนคนนี้

**Tora-san Goes North :
มุ่งสู่เหนือ
[1987]**

07. 04. 60

สอ 18.30 น.

ความยาว 107 นาที

กำกับภาพยนตร์โดย โยจิ ยามาตะ

**Tora-san Forbidden love :
ความรักต้องห้ามของโทรา
[1984]**

21. 04. 60

สอ 18.30 น.

ความยาว 107 นาที

กำกับภาพยนตร์โดย โยจิ ยามาตะ

**Heart and Flower for Tora :
มาลัยรักของโทรา
[1982]**

28. 04. 60

สอ 18.30 น.

ความยาว 110 นาที

กำกับภาพยนตร์โดย โยจิ ยามาตะ

BOOK

เราอาจจะคุ้นเคยกับเบียร์ญี่ปุ่นแบบดั้งเดิมที่เห็นในร้านอิซากะยะหรือเบียร์ที่คุณพอนิเบตะชอบดื่มตอนค่ำ แต่วัฒนธรรมเบียร์ของคนญี่ปุ่นน่าสนใจกว่านั้น ยิ่งเมื่อกระแสคราฟต์เบียร์จับคู่กับความพิถีพิถันสไตล์ญี่ปุ่น แค่มองหลวงอย่างโตเกียวก็มีความหลากหลายทางเบียร์ให้เราเลือกชิมกันไม่หวาดไม่ไหว

และหนังสือเล่มนี้ ก็เป็นคู่มือและลายแทงชั้นดีในการเที่ยวชิมเบียร์ท้องถิ่นในโตเกียวและปริมณฑล ซึ่งนอกจากจะพาเราไปรู้จักร้านรวงยอดนิยมและลึกลับ ตัวหนังสือและภาพถ่ายยังบอกเล่าความทุ่มเทและความสร้างสรรค์ที่บรรจุอยู่ในเบียร์รสหอมหวานมากเอกลักษณ์เหล่านี้ อีกด้วย

Tokyo Craft Beer. : สำนักพิมพ์ Local Paper

MUSIC

ใครที่ได้ดูซีรีส์ We Married as a Job! แล้วหลงรักลีลาซิงค์หนุ่มออฟฟิศจอมเนียบ และเพลงหลงรักเกิน ไชโยนะ ผู้รับบทพระเอกเข้าให้ด้วย อยากให้ลองตามผลงานด้านเพลงของเขาคิดว่าไม่แพ้กัน เพราะในอีกบทบาท เก็นคือนักร้องนักแต่งเพลง ที่ผสมผสานความป๊อปกับเพลงแนวโซลและฟังก์ได้

อย่างสนุกและลงตัว หนึ่งในอัลบั้มที่เราแนะนำคือ Yellow Dancer อัลบั้มลำดับที่ 8 ที่โดดเด่นในการหยิบเอาดนตรีผิวสีมาใส่กับเจป๊อปได้สนุกเหมือนภาพไม่โกะบนปกอัลบั้ม ที่สำคัญ อัลบั้มนี้มีให้ฟังและยืมที่ห้องสมุดเจแปนฟาว์นเดชั่นด้วย!

Yellow Dancer : Gen Hoshino

 ART EXHIBITION

รยางค์สัมพันธ์
[Mode of Liaisons]
31. 03. 60 -
02. 07. 60

 ชั้น 8 หอศิลปวัฒนธรรม-
 แห่งกรุงเทพมหานคร

 เปิดวันอังคาร - อาทิตย์
 10:00 - 21:00 น.
 [หยุดทุกวันจันทร์และช่วงวันหยุด
 สงกรานต์]

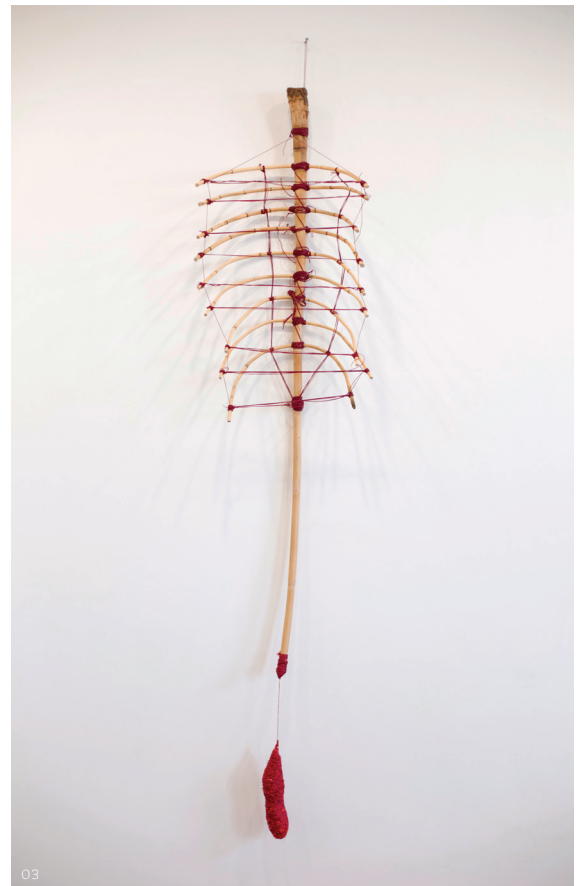
01
Ho Rui An

 Screen Green, 2015
 © Bartosz Gorka

02
Rirkrit Tiravanija

 Fourth chapter: one magical round, history
 strings, brush [or paint] the past away
 and welcome the present, 2013
 © Rirkrit Tiravanija and STPI, Courtesy
 of Rirkrit Tiravanija and STPI

03
Zai Kuning

 If you dare to hurt me I will be there, 2016
 © Zai Kuning and Ota Fine Arts, Courtesy
 of Zai Kuning and Ota Fine Arts

 นิทรรศการศิลปะซึ่งเป็นส่วนหนึ่ง
 ของ Condition Report โครงการ
 ศิลปะเชิงปฏิบัติการร่วมกันระหว่าง
 ภัณฑารักษ์ทั้งจากประเทศญี่ปุ่นและ
 ประเทศต่างๆ ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้
 ซึ่งจัดขึ้นใน 4 เมืองใหญ่
 ได้แก่ จากการตา กัวลาลัมเปอร์มะนิลา
 และที่กรุงเทพฯ นี้ ภัณฑารักษ์ผู้รับ

 หน้าที่หลักคือ พิษณุ ศุภวานิช ร่วมกับ
 4 ภัณฑารักษ์รุ่นใหม่หลายเชื้อชาติ
 ก่อให้เกิดผลงานศิลปะที่หลากหลาย
 และเชื่อมโยงปฏิสัมพันธ์กันจนเกิด
 การประสานรวมความหมายใหม่ที่
 น่าสนใจ

(น)

What Happened?

งานศิลปะ: การออกแบบ การแสดง และเทศกาลภาพยนตร์จากเจแปนฟาวนด์ชั่น กรุงเทพฯ
ในช่วงที่ผ่านมา สัมผัสศิลปะและวัฒนธรรมร่วมสมัยไปกับเรา

Dance Performance
LIVE BONE

02 - 03.07.59

หอศิลป์วัฒนธรรมแห่งกรุงเทพมหานคร

การแสดงการเคลื่อนไหวร่างกายสุดโดดเด่นของ ไคจิ โมริยามะ, โคชิเอะ ฮิชิโมะ และโคสึเกะ คาวาเสะ ณ เทศกาลละครนานาชาติสำหรับเด็กและเยาวชน BICT Fest 2016 จัดขึ้นเป็นครั้งแรกในประเทศไทย

METAMORPHOSIS OF JAPAN AFTER THE WAR PHOTO EXHIBITION

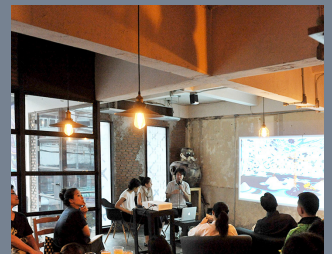
08.07 - 28.08.59

หอศิลปวัฒนธรรม
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

18.09 - 14.10.59

หอศิลป์ร่วมสมัยราชดำเนิน

นิทรรศการภาพถ่าย 'การเปลี่ยนแปลงของญี่ปุ่น
หลังสงคราม' กับภาพที่รวบรวมระหว่าง
พ.ศ. 2488 - 2507 โดย 11 ช่างภาพชาวญี่ปุ่น
ที่สะท้อนความย่อยยับ การเปลี่ยนผ่าน และการ
เป็นมหาอำนาจทางเศรษฐกิจ

The play : space drawing
BY paramodel

26.11 - 25.12.59

ทองหล่อ อาร์ต สเปซ

งานศิลปะจัดวางของสองคู่หูศิลปินชาวญี่ปุ่น
กลุ่มพาราโดซ์นำโดย ยาสึฮิโกะ ฮายาชิ และ
ยูสุเกะ นากาโมะ ที่หยิบของเล่นมาสร้างสรรค์
และมีปฏิสัมพันธ์กับพื้นที่ที่แตกต่างไป เพื่อ
บอกเล่าถึง Paradise Paradox และ Model ตาม
แบบฉบับของเขา

What Happened?

ASPAC AWARDS 2016

15 - 16.01.60

Asia Student Package Design Competition Asia Final and Design Forum : DIC Corporation Tokyo

4 มัธยมศึกษาไทยกับอีก 14 ผลงานการประกวด ออกแบบบรรจุภัณฑ์ของเยาวชนในภูมิภาคเอเชีย ร่วมการแข่งขันไปแสดงงาน ร่วมเสวนา ชม นิทรรศการ และร่วมเวิร์กช็อปที่ประเทศญี่ปุ่น

JAPANESE FILM FESTIVAL

04 - 12.02.60

SF World Cinema Central World

23 - 26.02.60

SFX Cinema MAYA Chiang Mai

03 - 05.03.60

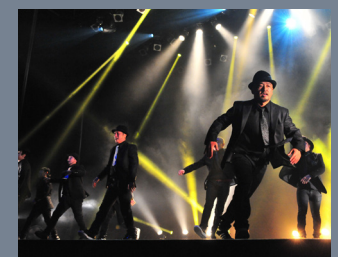
SF Cinema Central Plaza Khon Kaen

03 - 05.03.60

SFX Cinema Central Festival Phuket

เทศกาลภาพยนตร์ญี่ปุ่นกับวาระพิเศษฉลอง ความสัมพันธ์ 130 ปีระหว่างไทยและญี่ปุ่น กับ 14 ภาพยนตร์คัดสรรที่เวียนไปให้ชมใน 4 เมืองหลักทั่วไทย

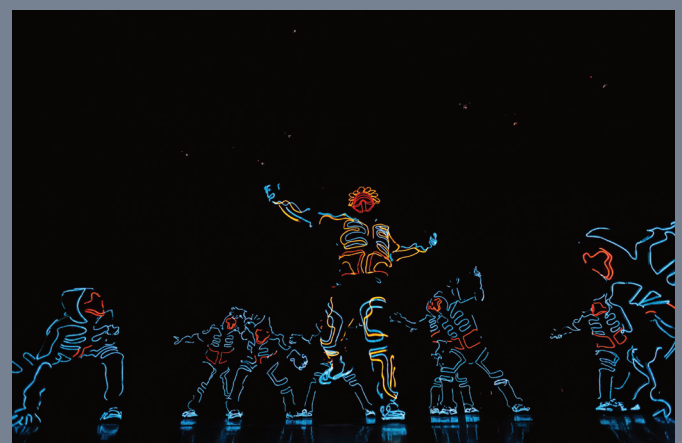

WRECKING CREW ORCHESTRA & EL SQUAD in BEAT BUMPER Directed by YOKOI

18 - 19.02.60

โรงละครเคแบงก์สยามพิฆเนศ

หลังจากได้รับเชิญไปร่วมแสดงงานในเทศกาล ศิลปะและได้รับการชื่นชมมาแล้วทั่วโลก ในครั้งนี้ กลุ่มนักเต้นสตรีทแดนซ์กลุ่มแรกในญี่ปุ่น นำโดยโยโกอิ (YOKOI) มาเยือนกรุงเทพฯ ด้วยการเต้นฮิปฮอปเปี่ยมพลังในชุดเรืองแสงที่ ร้อยเรียงเรื่องราวน่าตื่นตาตื่นใจตลอด 90 นาที!

ร้านอาหารจานไม่ใหญ่แต่กินแล้ว สบายใจเหมือนอยู่ญี่ปุ่น

ถ้าตั้ม-วัศุทธิ์ พรหมมิตร ไม่บอก เราก็ไม่มีทางรู้จริงๆ ว่าตรอกเล็กจิ๋วในซอย สุขุมวิท 19 มีร้านอาหารญี่ปุ่นแนว อิชะกะยะเก่าแก่กว่า 28 ปีที่มีชื่อง่ายๆ ว่า ‘IZAKAYA HANAKO’ ตั้งอยู่ นักเขียนการ์ตูนผู้สร้างชื่อโด่งดังที่ญี่ปุ่น ภูมิใจนำเสนอกับเราว่า ที่นี่เป็นสถานที่ ในกรุงเทพฯ ที่ชวนให้นึกถึงญี่ปุ่นทุกที ที่มีโอกาสได้แวะไป

“อิชะกะยะคือร้านที่เราสั่งอะไร กระจุกกระจุกจานเล็กๆ ได้หลายอย่าง เวลาที่ฉันจะมาที่นี่ฉันจะนึกถึงญี่ปุ่น ทั้งๆ ที่ พนักงานร้านนี้เป็นคนไทยหมดเลยนะ คือถ้าเป็นร้านอาหารญี่ปุ่นในไทย ส่วนใหญ่มักจะมีของบางอย่างที่เก๋หรือ

หรรษาเกินไปจนไม่นึกถึงญี่ปุ่น แต่เมนู ที่นี้ธรรมดา อยากรับอะไรก็สั่งได้ มีให้กิน” ตั้มเล่า

สิ่งที่ดึงดูดใจหนุ่มนักวาด ไม่ใช่บรรยากาศร้านอย่างที่คนทั่วไปถวิลหา แต่กลับเป็นอาหารจานเล็กที่เรียบง่าย จริงใจในรสชาติ เลยทำให้ตั้มเลือกพา แยกคนญี่ปุ่นไปกินที่ร้านนี้ ผลลัพธ์คือ ไม่ว่าพาเจ้าของประเทศคนไหนมากิน ทุกคนก็ล้วนสบายใจ

“เมนูที่ผมชอบสั่งคือมากุโระยามา-คาเกะ มันคือหิวมันชื่อโทโรโระที่เอามา ผนจนเหนียวเป็นเส้นยืดๆ ขาวๆ แล้ว ราดลงไปบนปลาหมึกจะ จะใส่เส้นโตตะ ด้วยก็ได้ แล้วก็กินกับข้าวเปล่า มัน เรียบง่ายเหมือนอาหารแบบบ้านๆ แค่นี้ ก็เป็นญี่ปุ่นแล้ว ไม่เพก ไม่พยายาม ทำให้เป็นญี่ปุ่น”

ตั้ม-วัศุทธิ์ พรหมมิตร

นักวาดการ์ตูนชาวไทยที่สร้างชื่อเสียงโด่งดังในญี่ปุ่นจาก ผลงานคาแรกเตอร์เด็กหญิง ตัวน้อยผู้มองโลกแง่บวกและ เรียบง่ายที่ชื่อ มะม่อ

IZAKAYA HANAKO

เข้าซอยสุขุมวิท 19 อยู่ในตรอกแรก ฝั่งซ้ายมือ เปิดบริการยามเย็น ทุกวัน ตั้งแต่ 5 โมงครึ่งถึงตี 1 ตอนรับด้วยพนักงานชาวไทยที่ อธิบายด้วยระดับชวนคุยชักชวนได้ละเอียด และไม่รังเกียจที่จะ ตอบคำถาม

โทร. 0-2255-2056

สถานที่พิเศษในกรุงเทพฯ ที่ชวนให้นึกถึงญี่ปุ่น แนะนำโดยคนไทยที่ผูกพันกับญี่ปุ่น จากวงการที่หลากหลาย กลับปรับเปลี่ยนกันไปในแต่ละเล่ม

“ญี่ปุ่น ญี่ปุ่น” กลายเป็นคำจำกัดความที่ติดปากของหลายๆ คนเมื่อเห็นอะไรที่ชวนให้นึกถึงความเป็นญี่ปุ่น ซึ่งจะไปก็สนุกดีที่คำคำนี้ของแต่ละคนกลับไม่เหมือนกัน บางคนรู้สึกกับคาเฟ่น่ารัก บางคนยกให้การดูหนังจะลายเส้นชัดเจน บางคนก็ออกแต่อาหาร บางคนต้องเป็นเหล่าไอดอลสุดคาวอี้เท่านั้น ฯลฯ เราเลยอยากชวนผู้อ่านน่านานิปอน มาบอกเล่าสิ่งที่ ‘ญี่ปุ่น ญี่ปุ่น’ ผ่านภาพถ่ายของแต่ละคนกัน

แค่ถ่ายภาพลงในโซเชียลมีเดียช่องทางใดก็ได้ แล้วติด แฮชแท็ก #nananippon ให้เราได้ตามไปดูว่าคุณ ‘เห็น’ ญี่ปุ่นอย่างไร ซึ่งภาพที่น่าสนใจจะได้รับเลือกและตีพิมพ์ในนิตยสารน่านานิปอน และช่วยให้เราเห็นสิ่งที่เราเป็นมากยิ่งขึ้น และนี่คือตัวอย่างภาพน่านานิปอนที่เราอ่านไปตอน

น

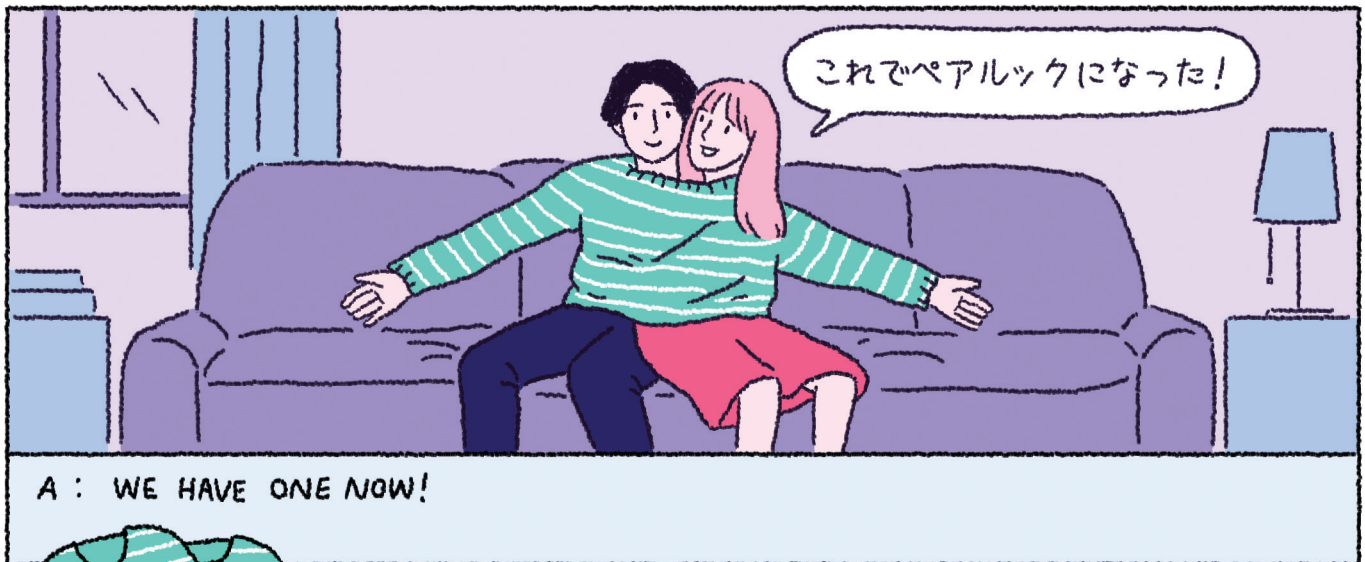
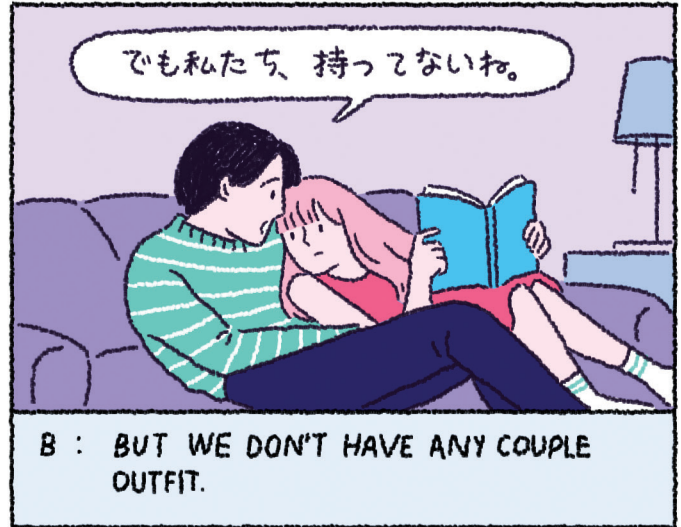

ที่ปรึกษา คาสึเอะ ชูบุกิ, ปิยะดา ปรีกัมพิล บรรณาธิการ สลิลลา มหันต์เชิดชูวงศ์ นักเขียน จิราภรณ์ วิหวา บรรณาธิการ-ศิลปกรรม รุ่งนภา คาน ช่างภาพ พิชาญ สุจริตสาธิต พิสูจน์อักษร วาริณี วรวิทย์นันทน์
แยกสีและพิมพ์ที่ บริษัท กู๊ดเฮด พรินท์ติ้ง แอนด์ แพคเกจจิ้ง กรุ๊ป จำกัด โทรศัพท์ 0-2718-2951

เจแปนฟาวนด์ชั่น กรุงเทพฯ เจ้าของลิขสิทธิ์ 2560 ห้ามนำส่วนใดส่วนหนึ่งจากหนังสือเล่มนี้ไปเผยแพร่หรือพิมพ์ซ้ำโดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษร
Copyright © 2017 The Japan Foundation, Bangkok All right reserved. No reproduction or republication without written permission

1 2 3 NIPPON!

BY
SUNDAE
KIDS

ペアルック

PEA-RUKKU
(COUPLE OUTFIT)

PRONOUNCIATION

A: PEA-RUKKU KITAI NAA

B: DEMO WATASHI-TACHI MOTTENAI NE

A: KORE DE PEA-RUKKU NI NATTA!

JAPAN FOUNDATION

WHAT'S JFBKK

เจแปนฟาว์นเดชัน กรุงเทพฯ เป็นองค์กรหลักของญี่ปุ่นที่จัดกิจกรรมส่งเสริมความสัมพันธ์ทางวัฒนธรรม ร่วมด้วยคอร์สเรียนภาษาญี่ปุ่น งานแสดงศิลปะและวัฒนธรรมของญี่ปุ่นตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน เช่น การแสดงบนเวที งานแสดงนิทรรศการศิลปะ งานเทศกาลภาพยนตร์ การประชุมเชิงปฏิบัติการ เกี่ยวกับวัฒนธรรม และอื่นๆ และการสนับสนุนทางด้านวิชาการ การศึกษาที่เกี่ยวกับประเทศญี่ปุ่น

เจแปนฟาว์นเดชัน กรุงเทพฯ

ชั้น 10 อาคารเสริมมิตร ทาวเวอร์ 159 ถนนสุขุมวิท 21 กรุงเทพฯ 10110

โทรศัพท์ : 0-260-8560-4 www.jfbkk.or.th www.facebook.com/jfbangkok

